

Alkotmánybíróság
Budapest
Pf. 773.
1535

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 5 0 2 6 - 0 / 2021	
Érkezett: 2021 DEC 27.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 1 db	

Tárgy: Alkotmányjogi panasz a koronavírus elleni védőoltásnak az állami és önkormányzati intézményeknél foglalkoztatottak által történő kötelező igénybevételéről szóló kormányrendelet ellen

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (2) a) pontja alapján

alkotmányjogi panasszal

fordulok a tisztelt Alkotmánybírósághoz.

Az Abtv. 26. § (2) c) pontja alapján tisztelettel kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a koronavírus elleni védőoltásnak az állami és önkormányzati intézményeknél foglalkoztatottak által történő kötelező igénybevételéről szóló 599/2021. (X. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Rendelet) alaptörvény-ellenességét és az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg azt, figyelemmel arra, hogy a Rendelet a közvetlen hatályosulása folytán sérti az Alaptörvény II. cikkében meghatározott emberi méltóságomat, nincs összhangban az Alaptörvény III. Cikk (1) bekezdésben megfogalmazottakkal, mely szerint Senkit nem lehet kínzásnak, megalázó bánásmódnak, vagy büntetésnek alávetni, és a III. Cikk (2) bekezdésével, amely szerint csak tájékoztatáson alapuló, önkéntes hozzájárulással lehet orvosi vagy tudományos kísérletet végezni. Ssérti az Alaptörvény XII. Cikk (1)-(2) bekezdését, mely lehetőséget biztosít a munka szabad megválasztásához és garantálja, hogy minden munkaképes ember, aki dolgozni akar, dolgozhasson, a XIX. cikk (1), (2) bekezdésben

meghatározott szociális biztonságoz való alapjogomat, valamint az Alaptörvény XX. Cikk (1) bekezdés szerinti testi és lelki egészséghez való jogomat.

Az alapjogsérelem a Rendelet hatályba lépésétől, 2021. november 1-től a jelen panasz benyújtásának napjáig a Rendelet rendelkezéseinek közvetlen hatályosulása folytán folyamatosan fennáll.

I. A TÉNYÁLLÁS

2020. november 4. napjától kezdődő hatállyal a Kormány a 478/2020. (XI. 3.) Korm. rendelettel a SARS-CoV-2 koronavírus járványra tekintettel Magyarország egész területére veszélyhelyzetet hirdetett ki. A vészhelyzetet a kormány meghosszabbította 2022. június 1-ig.

A Kormány a veszélyhelyzetben alkalmazandó különleges jogrendben, a katasztrófavédelemről és a hozzá kapcsolódó egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXXVIII. törvény (a továbbiakban: Katv.) 51/A. §-ban kapott felhatalmazás alapján Rendeletet alkotott, amelynek a fent hivatkozott rendelkezéseit 2021. november 1. napján léptette hatályba. **(Kormány 599/2021. (X. 28.) Korm. rendelete a koronavírus elleni védőoltásnak az állami és önkormányzati intézményeknél foglalkoztatottak által történő kötelező igénybevételéről.)**

II. AZ INDÍTVÁNYOZÁSI JOGOSULTSÁG ALÁTÁMASZTÁSA

Az Abtv. 26. § (2) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság eljárása kivételesen akkor is kezdeményezhető az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján, ha az **alaptörvény-ellenes jogszabály rendelkezésének alkalmazása vagy hatályosulása folytán közvetlenül, bírói döntés nélkül következett be a jogsérelem, és nincs a jogsérelem orvoslására szolgáló jogorvoslati eljárás**, vagy a jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó már kimerítette.

[Érintettség]

Tekintettel arra, hogy a Rendelet 1. § alapján foglalkoztatottnak (a továbbiakban: Foglalkoztatott) minősülök a Rendelet alaptörvény-ellenessége közvetlenül érint: a Rendelet velem szemben közvetlenül hatályosul, annak megszegése esetén az abban meghatározott és a jelen panaszban megsemmisíteni kért jogkövetkezmények alkalmazandóak. Mint Panaszos a kormányrendeletben fogaltak alapján választásra kényszerülök a testi integritáshoz való jogom és a megélhetéshez való jogom között. Az érintettség igazolása érdekében csatolom legutóbbi kinevezés módosításomat.

[Jogszabály hatályosulása folytán bekövetkezett jogsérelem]

A fent meghatározott **alapjogaim sérelmét közvetlenül a Rendelet állítja fel**. A Rendelet hatálya alatt a munkáltatók alkalmazzák az alaptörvény-ellenes jogszabályt, a jogsértést azonban nem csak az egyes egyedi ügyekben hozott munkáltatói döntések, hanem közvetlenül a jogszabály is megvalósítja.

A jogfosztottság a Rendelet hivatkozott rendelkezéseinek hatályba lépésével közvetlenül, azonnal, bírói döntés nélkül bekövetkezett mindvégig folyamatosan fennáll.

[Nincs jogorvoslati eljárás]

A Rendelet nem egyszeri, hanem tartósan fennálló, súlyos alapjogsérelmet valósít meg, amellyel szemben az alkotmányjogi panaszon kívül **nincs semmilyen jogorvoslati lehetőség**.

[A jogérvényesítési határidő megtartottsága]

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az Abtv. 26. § (2) c) pontjában meghatározott esetben a panaszt az alaptörvény-ellenes jogszabály hatálybalépésétől számított száznyolcvan napon belül lehet benyújtani. A Rendelet panaszolt rendelkezései 2021. november 1-jén léptek hatályba, a Rendelet hatályba lépésétől számított 180 nap 2022. május 9-én jár le, így **a jelen indítványt az alkotmányjogi panasz benyújtására rendelkezésre álló jogérvényesítési határidőn belül terjesztem elő.**

III. A PANASZ TARTALMI ALAPÚ BEFOGADHATÓSÁGÁNAK MEGALAPOZÁSA

Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság a panaszt akkor fogadja be, ha annak tárgya bírói döntést érdemben befolyásoló **alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.** A jelen Panasz befogadhatóságát az alapjogaim sérelme alapozza meg.

IV. AZ ALAPTÖRVÉNY-ELLENESSÉG ALÁTÁMASZTÁSA

IV.1. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

(3) A kormányrendelet sérti az Alaptörvény II. cikkében meghatározott emberi méltóságomat, nincs összhangban az Alaptörvény III. Cikk (1-2) bekezdésével, amely szerint senkit nem lehet kínzásnak, embertelen, megalázó bánásmódnak, vagy büntetésnek alávetni és csak tájékoztatáson alapuló, önkéntes hozzájárulással lehet orvosi vagy tudományos kísérletet végezni. Sérti az Alaptörvény XII. Cikk (1)-(2) bekezdését, mely lehetőséget biztosít a munka szabad megválasztásához és garانتálja, hogy minden munkaképes ember, aki dolgozni akar, dolgozhasson, sérti továbbá a XIX. cikk (1), (2) bekezdésben meghatározott szociális biztonságoz való alapjogomat, valamint az Alaptörvény XX. Cikk (1) bekezdés szerinti testi és lelki egészséghez való jogomat.

IV.2. A Kormány 599/2021. (X. 28.) Korm. rendelete a koronavírus elleni védőoltásnak az állami és önkormányzati intézményeknél foglalkoztatottak által történő kötelező igénybevételéről Rendelet Alaptörvény-ellenessége, a sérelmezett rendelkezés.

A Rendelet az 2. § (1) pontjában meghatározott kötelezettség megszegése esetén az alábbi jogkövetkezményt rendeli alkalmazni:

„2. § (8) Ha a foglalkoztatott a védőoltást a (7) bekezdés szerinti határidőn belül nem vette fel, vagy a

(4) bekezdés szerinti orvosi szakvéleményt nem mutatta be, a foglalkoztatott részére a munkáltató fizetés nélküli vagy illetmény nélküli szabadságot (a továbbiakban együtt: fizetés nélküli szabadság) rendel el.

(9) A munkáltató – a foglalkoztatásra irányadó jogszabálytól eltérően – a foglalkoztatott jogviszonyát felmentéssel, illetve felmondással azonnali hatállyal megszüntetheti, ha a fizetés nélküli szabadság (8) bekezdés szerinti elrendelésétől számítva egy év eltelt, és

a) a foglalkoztatott a védőoltás felvételét nem igazolta a munkáltató felé az (5) bekezdésben meghatározott módon, és

b) a foglalkoztatott a (4) bekezdés szerinti orvosi szakvéleményt nem mutatja be.”

Az Alaptörvény 53. cikk (2) bekezdése szerint “[a] Kormány a veszélyhelyzetben rendeletet alkothat, amellyel – **sarkalatos törvényben meghatározottak szerint** – egyes törvények alkalmazását felfüggesztheti, törvényi rendelkezésektől eltérhet, valamint egyéb rendkívüli intézkedéseket hozhat.” Az Alaptörvény 53. cikk (2) bekezdésében kapott felhatalmazás alapján az Alaptörvény 54. cikk (1) bekezdése szerint veszélyhelyzetben „**az alapvető jogok gyakorlása** – a II. és a III. cikkben, valamint a XXVIII. cikk (2)-(6) bekezdésében megállapított alapvető jogok kivételével **-felfüggeszthető** vagy az I. cikk (3) bekezdése szerinti mértéken túl korlátozható.”

Az Alaptörvény fenti szabályai alapján a Kormánynak valóban lehetősége nyílik arra, hogy alapvető jogot veszélyhelyzetben az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerinti mértéken túl is korlátozza, vagy annak gyakorlását akár fel is függesse. Ez a lehetőség azonban nem korlátlan. Az Alaptörvény még veszélyhelyzetben sem ad teljesen szabad kezdet a Kormánynak az alapvető jogok korlátozására, mivel **a korlátozásoknak ebben az esetben is meg kell felelniük az Alaptörvény 53. cikk (2) bekezdésében foglaltaknak.**

Az Alkotmánybíróság a IV/1093/2021. szám alatt egyesített alkotmányjogi panasz ügyben kimondta, hogy „Az Alaptörvény 54. cikk (1) bekezdése ugyanakkor nem adott parttalan felhatalmazást a jogalkotónak. Önmagában abból a körülményből, hogy az Alkotmánybíróság működése különleges jogrend idején sem korlátozható [54. cikk (2) bekezdés], következik, hogy az Alaptörvény alkotmányossági kontrollt biztosít különleges jogrend idejére is. Ahogy arra a 15/2021. (V. 13.) AB határozat rámutatott: »az alkotmányozónak nem volt célja a különleges jogrendi jogalkotót felhatalmazni sem arra, hogy a veszély leküzdésével össze nem függő alapjog-korlátozást vezessen be, sem arra, hogy egyes alapjogokat jobban korlátozzon, mint amennyire a rendkívüli körülmény indokolja. A

korlátlan vagy korlátozhatatlan hatalom eleve ellentétes az Alaptörvény szellemiségével, még különleges jogrend idején is.«”

Az Alaptörvény 54. cikk (1) bekezdése csupán tovább bővíti a rendeleti úton bevezethető korlátozások tárgykörét, kiterjesztve azt az alapvető jogok körére is, de ugyanúgy, ahogy bármely más korlátozás esetén, az alapvető jogok korlátozása esetén is, a Kormánynak meg kell felelnie az Alaptörvény 53. cikk (2) bekezdésében foglaltaknak. Ebből következően a **Kormány rendeletalkotási jogkörét kijelölő alaptörvényi rendelkezések alapján veszélyhelyzetben a Kormány valóban korlátozhatja Alaptörvény II. cikkében meghatározott emberi méltóságomat, az Alaptörvény III. Cikk (1) bekezdésében meghatározott alapjogomat, amely szerint Senkit nem lehet kínzásnak, embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni, valamint szolgaságban tartani, és (2) csak tájékoztatáson alapuló, önkéntes hozzájárulással lehet orvosi vagy tudományos kísérletet végezni, az Alaptörvény XII. Cikk (1)-(2) bekezdését, mely lehetőséget biztosít a munka szabad megválasztásához és garantálja, hogy minden munkaképes ember, aki dolgozni akar, dolgozhasson, továbbá a XIX. cikk (1), (2) bekezdésben meghatározott szociális biztonságoz való alapjogomat, valamint az Alaptörvény XX. Cikk (1) bekezdés szerinti testi és lelki egészséghez való jogomat rendeleti úton, de csak a sarkalatos törvényben előírt szabályok szerint.**

A veszélyhelyzetre irányadó sarkalatos törvény – a Katv. – tovább pontosítja a veszélyhelyzetben a Kormány által bevezethető, lehetséges korlátozások körét és mértékét, és **garanciális feltételeket szab** a rendeletalkotási jogkör gyakorlásához.

A Katv. 51/A. § (1) bekezdése, amely a tömeges megbetegedést okozó humánjárvánnyal összefüggő veszélyhelyzetre irányadó rendeletalkotási jogkört rögzíti, és amelyre maga a Rendelet is visszavezeti a Kormány jogalkotási hatáskörét. E szerint a Kormány *„az élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető tömeges megbetegedést okozó humánjárvány megelőzése, illetve következményeinek elhárítása, a magyar állampolgárok egészségének és életének megóvása érdekében kihirdetett veszélyhelyzetben – a 21-24. alcímben meghatározott rendkívüli intézkedéseken és szabályokon túl – az állampolgárok élet-, egészség-, személyi-, vagyon- és jogbiztonságának, valamint a nemzetgazdaság stabilitásának garantálása érdekében rendeletével egyes törvények alkalmazását felfüggesztheti, törvényi rendelkezésektől eltérhet, és egyéb rendkívüli intézkedéseket hozhat.”*

A Katv. 51/A. § (1) bekezdése szerinti rendkívüli jogalkotási jogkör azonban nem korlátok nélküli. A törvények alkalmazásának felfüggesztésére, a törvényi rendelkezésektől való eltérésre vagy más rendkívüli intézkedések bevezetésére (a továbbiakban együtt: Rendkívüli

Intézkedés) két garanciális feltétel mellett van lehetőség:

- a) egyrészt, a Katv. 51/A. § (1) bekezdése szerint a Rendkívüli Intézkedést az állampolgárok életének, egészségének védelme, személyi-, vagyoni- és jogbiztonságának, valamint a nemzetgazdaság stabilitásának garantálása érdekében lehet csak bevezetni;
- b) másrészt, a Katv. 51/A. § (2) bekezdése szerint a Kormány a rendeletalkotási jogkörét „a szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan – a humánjárvány megelőzése, kezelése, felszámolása, továbbá káros hatásainak megelőzése, illetve elhárítása céljából gyakorolhatja.”

AZ ALAPTÖRVÉNY MEGSÉRTETT RENDELKEZÉSEINEK KIFEJTÉSE

A Rendelet szabályai az alábbi feltételeknek nem felelnek meg vagy nincsenek összhangban az alaptörvény rendelkezéseivel, valamint a szükségesség és az arányosság feltételével.

Az Alaptörvény II. cikke szerint:

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

Az önrendelkezési jogot az Alkotmánybíróság az emberi méltóság, így az általános személyiségi jog tartalmi elemeként nevezte meg, és a döntésre képes ember saját teste és sorsa feletti rendelkezési jogát széles körű védelemben részesíti.

Kiemelést érdemel, hogy az Alkotmánybíróság szintén az önrendelkezési jogból vezette le és nevesítette az ún. egészségügyi önrendelkezési jogot, melyet tágabb kategóriaként határozott meg, mint az egészségügyi beavatkozások visszautasításához való jogot.

Az alkotmánybíróság egy alkotmányjogi panasszal kapcsolatban a következőket fogalmazza meg 2007. 06. 19-én kelt döntésében a 9/2007. (VI. 20.) AB határozat által.

A 36/2000. (X. 27.) AB határozat kimondta, hogy az Eütv. az Alkotmány 54. § (1) bekezdésében foglalt emberi méltósághoz való jogból következően a betegek jogai közé tartozik – többek között – az egészségügyi beavatkozásokba való beleegyezés és az ellátás visszautasításának joga is. „Az Alkotmánybíróság megítélése szerint az egészségügyi ellátás során szükséges beavatkozásokba való beleegyezés, illetve annak visszautasítása a személyiségi jogok gyakorlásától elválaszthatatlan.” [ABH 2000, 241. Megerősítve: 56/2000. (XII. 19.) AB határozat, ABH

2000, 527.]

A testület gyakorlatából következik továbbá, hogy az orvosi beavatkozások feletti önrendelkezési jog (egészségügyi önrendelkezési jog) tágabb kategória az egészségügyi beavatkozások visszautasításához való jognál. [64/1991. (XII. 17.) AB határozat, ABH 1991, 297, 301.; 48/1998. (XI. 23.) AB határozat, ABH 1998, 333.; 36/2000. (X. 27.) AB határozat, ABH 2000, 241.; 56/2000. (XII. 19.) AB határozat, ABH 2000, 527.]

Az Alkotmánybíróság a 21/1996. (V. 17.) AB határozatban az emberi méltósághoz való jog és az egyéni kockázatvállalás összefüggéséről általános érvennyel mondta ki: „Önmagának mindenki árthat, s vállalhat kockázatot, ha képes a szabad, tájékozott és felelős döntésre. A nagykorúaknak a jog be nem avatkozása széles lehetőséget ad erre, s az általános személyiségi jogból folyó jog az önmeghatározásra és cselekvési szabadságra [Alkotmány 54. § (1) bekezdés] garantálja ezt a lehetőséget. Az állam korlátozó gyámkodása csak a határesetekben alkotmányossági viták tárgya (a kábítószer élvezésének büntetésétől az eutanáziáig).” (ABH 1996, 74, 80.)

Az alkotmánybírói gyakorlat alapján megállapítható, hogy az Alkotmány 54. § (1) bekezdése széles körű védelemben részesíti a szabad, tájékozott és felelősségteljes döntésre képes ember saját teste és sorsa feletti rendelkezési jogát. [Összefoglalóan: 43/2005. (XI. 14.) AB határozat, ABH 2005, 536, 541-543.]

A 43/2005. (XI. 14.) AB határozat megállapította: „Az egészségügyi beavatkozásokra vonatkozó döntésképeség magában foglalja, hogy az érintett képes megérteni a döntéshez szükséges információkat; képes megérteni döntése minden lehetséges következményét; továbbá képes közölni döntését az orvossal. A Ptk. szerint nem teljesen cselekvőképese személy is lehet döntésképes egyes egészségügyi vizsgálatok, beavatkozások tekintetében.” (ABH 2005, 536, 547-548.) „Általánosságban elmondható, hogy egyes beavatkozásokról a gyermekek és a mentális sérültek is képesek autonóm döntést hozni”. (ABH 2005, 551.)

A 36/2005. (X. 5.) AB határozat így foglalt állást: „A magánszféra lényegi fogalmi eleme éppen az, hogy az érintett akarata ellenére mások oda ne hatolhassanak be, illetőleg be se tekinthessenek. Ha a nem kívánt betekintés mégis megtörténik, akkor nemcsak önmagában a magánélethez való jog, hanem az emberi méltóság körébe tartozó egyéb jogosultsági elemek, mint pl. az önrendelkezési szabadság vagy a testi-személyi integritáshoz való jog is sérülhet.” (ABH 2005, 390, 400.)

4.2. A védőoltások közegészségügyi, járványügyi célból elvégzett invazív egészségügyi beavatkozásnak tekinthetők

(Indokolás IV.2. pont). Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a kötelező védőoltásokat intézményesítő és annak feltételeit meghatározó jogi szabályozás a testi integritáshoz való jog korlátozását jelenti. A testi integritáshoz való jog ugyanis attól függetlenül illeti meg a személyeket, hogy döntésképesnek minősülnek-e, és gyakorolni tudják-e az önrendelkezési jogot. „Az ember soha nem tekinthető pusztán eszköznek valamilyen közcél eléréséhez” – ennek az elvnek különös súlya van az olyan jogi szabályozás esetében, amely alapján közérdekre hivatkozással, megelőző, gyógyító célból oltóanyagot juttatnak az emberek szervezetébe.

Az Alkotmány 60. § (1) bekezdésének a jelen ügy szempontjából lényeges aspektusát a 64/1991. (XII. 17.) AB határozat fogalmazta meg először: „A lelkiismereti szabadság jogának (...) az az értelme emelendő ki, hogy az állam senkit nem kényszeríthet olyan helyzetbe, amely meghasonlásba vinné önmagával, azaz amely összeegyeztethetetlen a személyiségét meghatározó valamely lényeges meggyőződésével. Az államnak nemcsak az a kötelessége, hogy ilyen kényszertől tartózkodjék, hanem az is, hogy lehetővé tegye – ésszerű keretek között – az alternatív magatartást.” [ABH 1991, 297, 313.; megerősítve: 4/1993. (II. 12.) AB határozat ABH 1993, 48, 51.]

Vagyis az államnak kötelessége tartózkodni a kényszerítéstől, és ezzel együtt lehetővé kell tenni, hogy ésszerű keretek között választási lehetősége legyen mindenkinek arra, hogy egy ilyen invazív beavatkozásba beleegyezzen vagy sem. Az Alkotmánybíróság továbbá korábbi határozatában azt is világossá tette, hogy veszélytelen vakcina nincsen.

Mivel a Sars-Cov2 elleni oltóanyag jelenleg is csak feltételes engedéllyel rendelkezik, nem ért véget a szokásos tesztelési eljárás, ezért annak mellékhatásai akár életellenesek is lehetnek, nem kizárható hát, hogy az önrendelkezési jogon kívül a Foglalkoztatott élethez való joga is sérül. A védőoltást elrendelőik sem tudnak egzakt tájékoztatást adni a rövid- és hosszútávú mellékhatásokról, a kontraindikációkról. Az sincs továbbá tudományosan bizonyítva, hogy az oltottak kevésbé fertőznek, és ha igen milyen arányban csökkenti ez a fertőzés terjedését (hiszen saját tapasztalatból is láthatjuk, hogy az oltottak is nagy számban megbetegednek a Covid fertőzésben), továbbá arról sincs bizonyíték, hogy egy oltatlan jobban fertőzne, mint egy oltott. Teát a kockázatokkal kapcsolatban nem kapunk egyértelmű tájékoztatást, amely és ahogy korábban egy bírósági eljárással kapcsolatban minden demokratikus államban elvárható volt. Vagyis nem biztosítható, és bizonyítható, hogy a kötelezés kellő alappal és racionalitással bír. Mivel az oltóanyag beadása utáni folyamatok nem teljeskörűen ismertek, így Panaszos egészséghez és élethez való joga tartósan és végérvényesen sérülhet a nem várt mellékhatások folytán. Ezekért a mellékhatásokért felelősséget senki nem vállal, miközben a kormányrendelet kötelezően előírja az oltás felvételét a munkában maradás,

a hivatás gyakorlásának feltételeként.

A védőoltás felvételének elmulasztásához fűzött joghátrány, azaz a Foglalkoztatott kényszerű fizetés nélküli szabadságra bocsájtásának elrendelése olyan súlyú anyagi és erkölcsi következményekkel jár, (mivel mindenféle jövedelem és szociális ellátás nélkül marad, és társadalombiztosítási ellátása sem biztosított), amely egyáltalán nincs arányban a pandémia visszaszorításának céljával, és a bizonyítható eredményességével. Ez egy olyan joghátrány, amely az állás, a hivatás gyakorlásának és a jövedelemnek az együttes elvesztésével jár. A kormány a Rendelettel visszaélészerűen kényszeríti a munkavállalókat a védőoltás felvételére, (miközbe sem a kormány, sem a vakcinagyártó, sem az oltóorvos nem vállal felelősséget az esetleges mellékhatásokért, hanem arról az oltakozónak kell nyilatkozni, és döntést hozni, felelősséget vállalni.) Amennyiben a kormányrendeletben foglaltaknak megfelelően a Panaszos kényszerűen felveszi a védőoltást, felelősséget vállal, miközben lehet, hogy ezt csak azért teszi, hogy megélethesse biztosítani tudja, hitelét, rezsijét fizetni tudja, gyermekei megéletheséről gondoskodni tudjon, miközben elveivel, esetleg racionális vizsgálódás után a kérdésről alkotott véleményével ez egyáltalán nincs összhangban, tehát csak megélethesi kényszer hatására dönt így. Ezáltal a jogalkotó olyan helyzetbe kényszeríti, hogy meg hasonlósra kényszerül önmagával, meggyőződésével. Felmerül ugyanakkor annak a lehetősége, hogy a rendeletalkotó burkolt célból ezt azért teszi, hogy az átoltottsági statisztikát növelje.

A rendeletalkotó nem tesz különbséget szektoronként, iskolánként, nem veszi figyelembe az élethelyzeteket, ugyanakkor nem állami fenntartású iskolákban diszkriminatív módon megadja a döntés lehetőségét, hátrányos helyzetbe hozva az állami intézményekben dolgozó munkavállalókat.

Sérül tehát az emberi méltósághoz való jogom, hiszen, ha elfogadom a védőoltást, azzal elfogadom, hogy a testem, és életem felett más rendelkezhet (alsóbbrendű emberré válok, aki saját teste és sorsa felett nem rendelkezhet szabadon). A védőoltás elfogadása a saját meggyőződésem feladását jelenti és a lelkiismeretem, saját emberi mivoltom ellen cselekszem, pusztán megélethesi kényszerből. Sérül a testi, lelki egészséghez való jogom is, hiszen engem, mint Panaszost lelkileg nagyon megvisel a jelenlegi kényszerhelyzet, valamint testi egészségem is veszélybe kerülhet a nem várt mellékhatások folytán.

Egy ilyen egyenlőtlen információs helyzetben, amikor sem az állam, sem az egészségügyi szakemberek nem tudják világosan megmondani azt, hogy milyen következményei lehetnek (akár pozitív, akár negatív) ennek az invazív beavatkozásnak, a kötelezést nem lehet előírni úgy, hogy az állampolgárt mindeközben megfosztják a választási, mérlegelési lehetőségtől, ezáltal állampolgári, alkotmányos jogától. A rendeletben

megfogalmazott kötelezőség nincs összhangban az oltás önkéntességével. (A koronavírus elleni oltás regisztrációs oldalán is olvasható, hogy az oltás önkéntes és ingyenes.)

Az Alaptörvény III. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy Senkit nem lehet kínzásnak, embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni.

Panaszos számára oltatlanként való megkülönböztetése embertelen és megalázó bánásmódot, hátrányos megkülönböztetést eredményez munkahelyén, melynek következtében komoly szankciót is kilátásba helyeznek, mondhatni “büntetesként”, melynek szükségessége és arányossága nem áll összhangban a személyes életére gyakorolt hatással. Folyamatos diszkriminációként éli meg ezt a helyzetet.

Az Alaptörvény III. Cikk (2) bekezdése kimondja, hogy csak tájékoztatáson alapuló, önkéntes hozzájárulással lehet orvosi vagy tudományos kísérletet végezni.

A 18/1998. (VI. 3.) NM rendelet rendelet rögzíti azokat a kötelező védőoltásokat, amelyeket életkorhoz kötötten (5. §) vagy megbetegedésveszély esetén kötelezővé tettek (6. §).

A rendelet 7. §-a rögzíti azokat a védőoltásokat, amelyektől megbetegedési veszély elhárítási céljából önkéntesen és térítésmentesen vehetnek igénybe az állampolgárok. A rendelkezés 7/A §-e tartalmazza a SARS-CoV-2 vírus elleni védőoltást, amely térítésmentesen vehető igénybe. Vagyis a védőoltás önkéntesen vehető igénybe, arra senki nem kötelezhető.

A rendeltben megfogalmazottak tehát nincsenek összhangban a kötelezőség elvével, amelyet a kormányrendelet előír. A kormányrendelet aláírója nem az egészségügyi miniszter, akinek lehetősége volna egy oltás kötelezővé tételére, hanem a miniszterelnök.

Az Európai Bizottság 507/2006 EK Rendelete a 726/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet hatálya alá tartozó, emberi felhasználásra szánt gyógyszerkészítmények forgalomba hozatalának feltételekhez kötött engedélyezéséről tartalmazza a gyógyszerkészítmények feltételekhez kötött engedélyezési eljárását, annak kritériumait.

A rendelet (1) bekezdése fő szabályként rögzít, hogy egy emberi felhasználásra szánt gyógyszerkészítményt szigorú engedélyezési eljárást követően hoznak forgalomba, azok után, hogy meggyőződtek azok biztonságos voltáról, jó minőségéről és célcsoporton belüli hatásosságáról. Feltételhez kötött engedélyezés esetén azonban ezen adatok hiányosak! A rendelet rögzíti ugyan, hogy a közegészségügyi előnyöknek ellensúlyozniuk kell az adatok nem teljeskörű voltából származó kockázatot, de az egyén számára fennáll a kockázat továbbra is, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni, amikor kötelezővé tesznek egy

gyógyszerkészítményt. Az (5) bekezdés szerint „a jogosult köteles az előny-kockázat viszony pozitív voltát igazoló, valamint a termék minőségével, biztonságával, hatásosságával kapcsolatban felmerülő bármely kérdést tisztázó vizsgálatokat végezni, illetve azokat kezdeményezni”. Jelen körülmények között is folynak tisztázó vizsgálatok a termék minőségével, biztonságával, hatásosságával kapcsolatban, azonban ezek még nem értek véget. A feltételes engedély egy évre szól, amely megújítható, végleges engedéllyé változtatható vagy egy év elteltével megszűnik, amennyiben egyik sem valósul meg az előbbiekből. Tehát bizonytalan, hogy ezen oltóanyagok mi lesz a sorsa hosszútávon, s ez mérlegelésre készíti a Panaszost. A (10) bekezdés szerint a betegeket és az egészségügy szakembereket világosan tájékoztatni kell az engedély feltételekhez kötött jellegéről, és az erre vonatkozó információt egyértelműen szerepeltetni kell a gyógyszerkészítmény alkalmazási előiratában és a beteg tájékoztatóján egyaránt. (Hozzáteszem, amikor kigyózó sorokban várnak az oltás felvételére, akkor megkérdőjelezhető, hogy van-e idő arra, hogy minden egyes oltakozónak megfelelő, mindenre kiterjedő tájékoztatást adjanak a vakcinák tartalmáról, esetleges mellékhatásairól, ahogyan azt egy gyógyszerkészítmény használatakor megszoktuk.)

A fentiekből következik, hogy a SARS-Cov2 elleni oltóanyag NEM végleges, hanem csupán feltételekhez kötött engedéllyel rendelkezik, a felhasználókat kifejezetten tájékoztatni kell erről a tényről, és ezt mérlegelve szabadon kell eldönteniük, hogy kérik-e az oltóanyagot, ez alapján az kötelezően előírható nem lehet.

A COVID-19 oltásokra vonatkozó klinikai vizsgálatok még folyamatban vannak, így aki az oltás beadásához hozzájárul, az tudományos kísérletben, kutatásban vesz részt, amelyről a fentiek értelmében szabadon, kényszerből mentesen kell határoznia. *(Jelen panasz 1. számú melléklete tartalmazza a kísérleti/kutatási alátámasztást.)*

Panaszosként nem vonom kétségbe a védőoltások hatásosságát és szükségességét általánosságban, ámbar ezektől az új oltóanyagoktól okkal tartok. Egy ideális világban mindenben meg lehet bízni, de nem lehet figyelmen kívül hagyni az emberi tévedés lehetőségét ebben az esetben sem, amikor kifejezetten gyorsított eljárásban egy teljesen új technológián alapuló oltóanyagot hoztak létre, melynek hatékonysági adatairól biztosan akár több tíz év múlva fogunk csak megtudni. Még egy évtizedekig tesztelt gyógyszernél, oltóanyagnál sem kizárhatók az egyénre nézve a káros mellékhatások, de egy gyorsított ütemben piacra dobott, feltételes engedélyezéssel bíró oltóanyagnál fokozottan fennáll ennek kockázata a kockázata.

Nem várható el tőlem, mint Panaszostól, hogy társadalmi érdekből, közérdekből, közegészségügyi érdekből a saját életemet és testi épségemet kockáztassam, és vállaljam az

oltóanyagból származó esetleges tartós, akár súlyos következményeket is, amely esetében senki felelősséget nem vállal.

„Az élethez való jog az Alaptörvény szerint is korlátozhatatlan, még közérdekből sem lehet korlátozni. Ez elidegeníthetetlen emberi jogom. z élethez való jog és az emberi méltóság az alapjogi dogmatika szerint együtt abszolút. A többi jog korlátozható, majd helyreállítható; elvonásuk annyiban is csak részleges lehet, hogy korlátozásuk más jogok érvényesülését nem zárja ki. Számos jog teljes egészében elvehető, majd ismét megszereshető. Elvonásuk végső határa éppen az ember élethez és méltóságához való joga (ami nem jelenti azt, hogy e végső határig elmenni minden esetben alkotmányos lenne). Ezzel szemben az élethez és méltóságához való jog csak elvehető, mégpedig csakis visszafordíthatatlanul, és akkor minden más jog is megszűnik. Az élethez és méltóságához való jog oszthatatlansága folytán elvileg korlátozhatatlan, s egyben minden más jog korlátozásának elvi határa. (Ld. a halálbüntetést eltörlő 23/1990. (XI. 31.) AB határozatot)”

Mind a Kormány, mind az Alkotmánybíróság tudományosan semleges álláspontot kell képviseljen és a mindenkori tudományos álláspontokat nem helyezheti az emberi jogok fölé!

Az emberi jogok között, és a modern alkotmányos gondolkodásban az emberi élethez és méltóságához fűződő jog nem csupán alapjog, hanem a jogok forrása, a jogok felett álló érték, amely nem rendelhető alá társadalmi elvárásoknak, különösképpen akkor nem, amikor nem bizonyítható átfogóan az, hogy mindez a céllal arányban van.

A korábbi oltásoknak jól prognosztizálható hatásmechanizmusa volt, de a jelenlegi Covid-19 vakcina esetében ne lehet prognosztizálni a mellékatásokat és az oltás hatásmechanizmusát. Szem előtt kell tartani, hogy a tudományos álláspontok változhatnak, (ahogy látjuk az egészségügyi szakemberek folyamatosan változó nyilatkozataiból), szem előtt kell tartani, hogy a tudomány és az ember is tévedhet a legjobb szándék ellenére is, így utóbb kiderülhet az is, hogy az oltóanyagok nem voltak teljesen biztonságosak, nem várt mellékhatások kerülhetnek napvilágra, esetleg halált okozhat. Igaz tehát, hogy Magyarországon lehet kísérleti vakcinát alkalmazni, és el is lehet rendelni kötelező védőoltást, de a kettőt együtt nem. Ebben a helyzetben az adott személynek kell mérlegelni, és ettől a mérlegelési lehetőségtől senkit nem lehet megfosztani.

Bár a Rendelet pro forma nem teszi kötelezővé a védőoltás felvételét, az Alkotmánybíróság a IV/1093/2021. szám alatt egyesített alkotmányjogi panasz ügyben úgy foglalt állást, hogy „Az önrendelkezési jogba történő beavatkozás további formája az, ha a jogalkotó nem expressis verbis ír elő valamilyen kötelezettséget, azonban az egyén számára a döntés szabadságát látszólagossá teszi. Ilyen eset lenne az oltásokkal kapcsolatban az, ha de facto

kényszerítővé tenné a jogalkotó az oltás felvételét az által, hogy az attól való tartózkodás ugyan jogszerű, annak következményei azonban olyan súlyosak, hogy az elzárkózás nem valós lehetőség (például azért, mert a jogalkotó a létszükségletek kielégítését ellehetetleníti).”

Nem vitatom, hogy egyes, egyéni alapjogot korlátozó intézkedésekre a lakosság közegészségügyi védelme miatt szükség lehet, de a kormányrendeletben foglaltak aránytalanul nagy joghátrányt eredményeznek számomra, mint Panaszos számára. Azt azonban nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy az oltás felvételét megtagadók az egészségügyi önrendelkezéssel élve alappal hivatkoznak arra a tényre, hogy a gyorsított, ún. feltételes forgalomba-hozatali engedélyezési eljárásban kifejlesztett oltóanyagok közép- és hosszú távú mellékhatásai ismeretlenek, azaz azok felvétele a rendes eljárásban kifejlesztett vakcinákhoz képest fokozott kockázatot és kevesebb biztonságot jelent. Az oltás felvételének *de facto* kötelezővé tétele a testi integritáshoz való jog korlátozását jelenti.,

(A Covid19 betegség megelőzésére Magyarországon alkalmazható vakcinák kísérleti jellegének jogi szempontú alátámasztását az 1. sz. melléklet tartalmazza.)

A kormányrendelet ugyanakkor semmiféle szociális védőhálót nem biztosít a foglalkoztatott számára. Ez ellentétben áll az Alaptörvény *XIX. cikkében foglaltakkal is, mely szerint*

(1)² Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Anyaság, betegség, rokkantság, fogyatékoság, özvegység, árvaság és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén minden magyar állampolgár törvényben meghatározott támogatásra jogosult.

(2) Magyarország a szociális biztonságot az (1) bekezdés szerinti és más rászorulóknak esetében a szociális intézmények és intézkedések rendszerével valósítja meg.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a testi integritáshoz való jog az általános személyiségi jog alapeleme. Ugyanakkor az emberi méltósághoz való alapjog alanyi oldalát a személyiség testi-lelki integritáshoz való jogként határozta meg. Hivatkozni kívánok a 39/2007. (VI. 20.) Alkotmánybírósági határozatra, amelyben az Alkotmánybíróság az alábbiakat mondta ki: „Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a kötelező védőoltásokat intézményesítő és annak feltételeit meghatározó jogi szabályozás a testi integritáshoz való jog korlátozását jelenti.” „Az állam csak abban az esetben korlátozhatja az alapjogokat, ha a legitim célok védelme más módon nem érhető el. » [...

] A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni.«

Úgy gondolom, hogy a dolgozó fizetetlen szabadságra küldése, teljes anyagi ellehetetlenítése aránytalan mértékű joghátrány, nem a legenyhébb korlátozó eszköz, és a legitim célok elérése más módon is elérhető, hiszen az idő rövidege miatt nem bizonyított a vakcinák hatékonysága sem. Az iskolákban a pedagógusok, köztük a Panaszos is szabályszerűen betartotta a védelmi intézkedéseket, a maszkviselési kötelezettséget, a kézfertőtlenítést a távolságtartást, magatartásával nem járult hozzá semmilyen módon a vírus terjedéséhez, sőt normakövető magatartásával akadályozta is azt. Felvállalta az online oktatás újdonságát és nehézségét annak érdekében, hogy a pandémia visszaszoruljon. Panaszos a járvány eltelt több mint 20 hónapjában a járványügyi szabályoknak megfelelően végezte munkáját, hivatását a gyermekek között. Ezen időszak alatt nem jelentett veszélyt senkire sem, és a kormányrendelet hatálybalépése óta (2021. november 01.) is folyamatosan tanított, közvetlen kontaktusban a gyermekekkel. Ennek semmilyen hátrányos következménye nem volt. Több esetben helyettesítette oltott, koronavírusos kollégáit is. Ennek ellenére januártól már nem találkozhat a diákokkal, a fizetés nélküli szabadság anyagilag ellehetetlenítő és egészségügyi ellátást nem biztosító jogkövetkezménye alá kerül. Abban az esetben pedig, ha családja semmilyen más jövedelemmel nem rendelkezik a kormányrendeletben foglaltak szociális válságba sodorhatják a Foglalkoztatottat, mint Panaszost, esetlegesen ha a család más jövedelemmel nem rendelkezik vagy a Panaszos gyermeket nevel, akkor a család többi tagját is. Ezzel olyan mértékű joghátrányt szenved el, amely nem arányos a rendeletalkotók által megfogalmazott céllal, miközben semmiféle szociális védőhálót nem biztosít számára a Rendelet.

Az alaptörvény XII. cikke kimondja, hogy

(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.

(2) Magyarország törekszik megteremteni annak feltételeit, hogy minden munkaképes ember, aki dolgozni akar, dolgozhasson.

Mivel Panaszos nincs táppénzes állományban, egészséges, és minden munkafeltételnek megfelel, vagyis munkaképes, így joggal várhatom el, hogy munkaképes emberként éljen alkotmányos jogával és, és dolgozhasson. Ezen a téren is sérül az alaptörvényben lefektetett

alkotmányos jog.

Összefoglalva, mivel a Rendelet a testi integritáshoz és a testi egészséghez fűződő jogomat aránytalan mértékű joghátrány kilátásba helyezésén keresztül kényszerűen korlátozza, sérül az emberi méltóságom alanyi oldala és a kormányrendelet olyan munkafeltételeket teremt, amelyek az emberi méltóságomon és az egészségemen túl veszélyeztetik az anyagi biztonságomat, megélhetésemet is, azzal, hogy szankcióként fizetetlen szabadságra küld, minden alapjövedelmemtől megfosztva, semmilyen szociális védőhálót nem biztosatva.

Ezen indokok alapján álláspontom szerint a Rendelet rendelkezései aránytalanul és ésszerűtlenül korlátoznak alapjogokat, ezért Alaptörvénybe ütköznek.

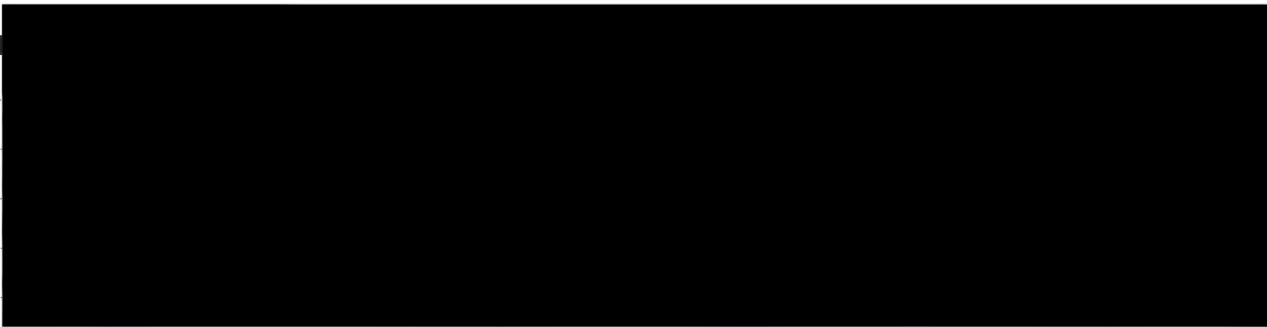
V. AZ INDÍTVÁNY

A fentiekben kifejtettek alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja, a 24. cikk (3) bekezdés a) pontja alapján **állapítsa meg a Rendelet alaptörvény-ellenességét és egyben azt semmisítse meg.**

Tekintettel a Rendeletben megállapított rövid határidőkre tisztelettel kérem, hogy a panaszomat soron kívüli eljárásban szíveskedjenek elbírálni.

Kelt: _____

Panaszos

Alulírott az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére,¹ valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az alábbi

jognyilatkozatot

teszem:

Kijelentem, hogy a jelen alkotmánybírósági panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához

(*a megfelelő rész aláhúzendó)

1

Az Abtv. 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Ügyrend 36. § (2) bekezdésére és 56. § (1)–(2) bekezdéseire tekintettel az Abtv. 26–27. §-ai alapján benyújtott alkotmányjogi panaszok esetében az indítványban foglalt alkotmányossági kérelem (tehát az ügy) lényegét az Alkotmánybíróság **a honlapján közzéteszi**. Az indítványban szereplő **személyes adatokat az Alkotmánybíróság csak akkor teszi közzé, ha ahhoz az indítványozó, illetve az érintett kifejezetten hozzájárul**. Ez a pont alatt tehát az indítványozónak erről kell nyilatkoznia. Abban az esetben, ha az indítványozó nem járul hozzá a személyes adatai közzétételéhez, vagy ebben a kérdésben nem nyilatkozik, az Alkotmánybíróság az alkotmányossági kérelem lényegét ezen adatok törlése mellett teszi közzé. Az indítványozó hozzájáruló nyilatkozata esetén az Alkotmánybíróság csak az indítványozó nevét teszi közzé az ügy lényegének ismertetésekor, az indítványozó ezen túli további személyes adatait, valamint más személyek azonosítását lehetővé tevő adatokat az indítványból felismerhetetlenné teszi. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor az érintett hozzájárulása nélkül nyilvánosságra hozhatja a közérdekből nyilvános adatokat, valamint a jogi képviselő nevét. Az indítványban foglalt alkotmányossági kérelem lényege – a nyilatkozat függvényében az indítványban foglalt, a személyek azonosítását lehetővé tevő adatok törlése (anonimizálás) mellett – az indítvány másolatának a közzétételével is történhet. A fentiek megfelelően vonatkoznak az eljárás során az Alkotmánybírósághozközfeladatot ellátó szervek, illetve más személyek által megküldött véleményben, továbbá a szakértői véleményben és az Alkotmánybíróság által az ügyben hozott döntésben szereplő személyes adatokra is. Fentiek értelmében az indítványozónak az alkotmányjogi panasz benyújtásával egyidejűleg nyilatkoznia kell, hogy személyes adatai (neve) közzétételéhez hozzájárul-e. A nyilatkozat hiányában az Alkotmánybíróság azt feltételezi, hogy a indítványozó (az érintett) a személyes adatai (neve) közzétételéhez nem járult hozzá. Az ügy elintézését egyébként semmilyen módon nem befolyásolja vagy hátráltatja, ha az indítványozó ebben a kérdésben nem nyilatkozik, vagy nem járul hozzá a személyes adatai (neve) nyilvánosságra hozatalához.

